

Bell, George Armstrong

Private

Queen's Own Rifles of Canada

1st Battalion, D Company

B/157584

George Armstrong Bell wil zijn land tijdens de Tweede Wereldoorlog graag dienen. In 1944 volgt de echtgenoot en vader van vier jonge kinderen in de voetsporen van zijn broer, Corporal Walter Bell, die in het buitenland bij de Royal Canadian Air Force dient, en twee zwagers in dienst. George zal het ultieme offer brengen tijdens operaties die een cruciale rol spelen bij het uitbreiden van het bereik van de geallieerden in Duitsland.

George wordt geboren op 3 juli 1909 in Hamilton, Ontario, als zoon van Walter Armstrong Bell en Sarah Jane (Berryman) Bell. Hij verhuist als jongen met zijn gezin naar Round Plains, in de buurt van Waterford.

Hij groeit op een boerderij op en nadat hij op 13-jarige leeftijd de school heeft verlaten, werkt hij op de boerderij, rijdt een vrachtwagen om melk op te halen en krijgt uiteindelijk een baan bij de Steel Company of Canada Limited in Hamilton, waar hij 13 jaar werkt. Hij verdient \$ 12 per dag als 'ruwer van staal' als hij zich aanmeldt.

George trouwt op 2 april 1932 in Aldershot, Ontario met Florence Bernice Sovereign. Ze hebben een huis op 127 Fairfield Ave. N., in Hamilton en op het moment dat hij zich aanmeldt, hebben ze vier kinderen onder de 10 jaar: Marilyn, 8, Carole, 5, George Jr., 3 en David, 7 maanden. Hij heeft ook twee zussen, Clara Edythe Smith (Fred), van Vanessa, en Marjorie Alma Smith (Arthur), uit Hamilton.

Uit de militaire gegevens van George blijkt dat hij van plan is om na de oorlog weer op de boerderij te gaan werken, en hij herhaalt die wens drie weken voor zijn dood in een brief naar huis: 'Ik denk dat ik spoedig weer terug zal zijn om te helpen met de klusjes.'

George meldt zich op 5 januari 1944 bij het gepantserde leger, traint in Brampton en in Camp Borden en gaat in juli 1944 overzee als onderdeel van de Queen's Own Rifles of Canada.

"Deze vrijwilliger sprak de wens uit om zich bij het pantserkorps aan te sluiten", staat in zijn inschrijvingspapieren. "Zijn technische aanleg, werkzaamheden in de staalindustrie, intelligentie, vriendelijkheid, kracht en uithoudingsvermogen suggereren zijn geschiktheid voor dienst in dat onderdeel."

Hij kan goed overweg met zijn collega-militairen, is lid van twee recreatieclubs, speelt in een 'pipe and drums' band en houdt van vissen, jagen en sporten.

Eenmaal in het buitenland wordt George overgeplaatst naar de infanterie. "Hij belandde in een veld, sliep 's nachts op de harde grond en werd overdag hard getraind." (Simcoe Reformer)

"Bijna exact drie weken voordat hij stierf, praat hij over het doden van inactieve tijd tussen veldslagen - van het winnen van een brood en een blik kaas bij een potje dammen. 'Jongen, wat hebben we veel plezier gehad. Je zou niet denken dat je hier plezier zou kunnen hebben met zoveel rondvliegende granaten. Maar je het zijn er zoveel dat je ze niet eens meer opmerkt. Als ik thuiskom, zal ik nog midden in de nacht op moeten staan en mijn geweer afschieten. Zodat ik kan slapen. Ha. Ha.'"
(Simcoe Reformer)

George komt niet thuis, maar hij speelt een rol in de Slag om het Rijnland, een strategisch offensief net over de Duitse grens dat het gebied tussen de Maas en de Rijn in februari en maart 1945 schoonveegt en de oevers van de Rijn veilig stelt van Straatsburg, Frankrijk, naar Nijmegen, Nederland. Deze overwinning maakt het voor toekomstige divisies gemakkelijker om op te trekken en vijandelijk gebied te veroveren.

De Commonwealth War Graves Commission beschrijft de activiteiten van de geallieerden in de aanloop naar de strijd:

"In de maanden voorafgaand aan de actie, op 12 september 1944, kwamen geallieerde troepen Nederland binnen. Luchtoperaties later die maand vormden een bruggenhoofd bij Nijmegen en in de daaropvolgende maanden werden kustgebieden en havens bevrijd en veilig gesteld, maar pas toen het Duitse offensief in de Ardennen was afgeslagen, kon de opmars Duitsland in beginnen."

De strijd duurt voort en in februari 1945 leiden de B en D compagnieën van het regiment van George een reeks aanvallen op Duitse bolwerken. Ze trekken op door verlaten Duitse dorpen en zoeken dekking in schuren en beschadigde huizen waar ooit Duitsers hebben gewoond.

Inzendingen in de oorlogsdagboeken van de Queen's Own Rifles beschrijven zware operaties in Mooshof, een dorp in Duitsland. De Canadezen worden *'getroffen door wrede tegenaangevallen door vijandelijke paratroepers'*, en hoewel de vijandelijke aanval niet succesvol is, *'was vechten in het donker erg gemeen en ook verwarrend'*.

Tijdens deze zwaarbevochten operatie raakt George gewond, wordt hij naar een regimentshulppost gebracht, verzorgd door artsen en naar een veldambulacepost gebracht, waar hij de volgende dag, 26 februari, sterft. Hij sterft in of nabij Mooshof (officiële details zijn schaars). Een brief aan de weduwe van George, Bernice, van Andrew J. Mowatt, Honorary Captain en Chaplain van de Queen's Own Rifles, geeft dit aangrijpende verslag van de aanval in de vroege ochtend:

"Op 25 februari trokken we na het invallen van de duisternis op naar een positie op slechts een paar honderd meter van de vijand. De mannen schuilden in schuren, vernielde huizen en dug-outs. Kort na middernacht vuurde onze artillerie een zeer zwaar spervuur van granaten af op de ingegraven Duitse stellingen. Precies om 4:30 op de ochtend van maandag 26 februari vielen onze jongens aan over min of meer open velden. De vijand reageerde veel heftiger dan normaal aangezien we op zijn eigen grond aanvielen, in zijn best verdedigde gebied."

"Ze gooiden veel granaten en mortierbommen terug en voerden in sommige sectoren zelfs tegenaanvallen uit. Omdat ze goed verschanst waren, was hun eigen artillerie in staat om op hun eigen posities te schieten en raakte zo een paar van hun eigen mannen terwijl onze mannen open en bloot moesten aanvallen. Er waren ook veel machinegeweernesten, dus het was een moeilijke en gevaarlijke aanval."

"Onze jongens veroverden hun doel binnen een paar uur en braken daarmee de best verdedigde vijandelijke posities. Het resultaat was dat andere bataljons snel konden oprukken en relatief gemakkelijk grote steden en dorpen veroverden.... Je zult in ieder geval weten dat je man stierf voor zijn land en door zijn dood de weg voor anderen gemakkelijker maakte om door te gaan naar onze uiteindelijke overwinning."

Bij die operatie komen nog 34 mannen om het leven. Een van die mannen, Sgt. Aubrey Cosens uit Latchford, Ontario, wordt gedood door een sluipschutter nadat hij 20 Duitsers heeft gedood en 20 anderen gevangengenomen, en hem wordt postuum het Victoria Cross toegekend.

Van de bijna 23.000 geallieerde slachtoffers sterven zo'n 5.300 Canadezen (de verslagen variëren) tijdens de strijd. De Duitsers verliezen echter ongeveer 90.000 man, van wie er zo'n 52.000 gevangen worden genomen.

Major Generaal A.E. Walford schrijft in een brief aan Bernice: *'Het was met grote spijt dat ik hoorde van de dood van uw man, B157584, Rifleman George Armstrong Bell, die zijn leven gaf in dienst van zijn land in de West-Europese strijdzone op 26 februari 1945. We betuigen respect aan het offer dat hij zo moedig heeft gebracht. '*

George wordt eerst begraven in een graf (931526) op een tijdelijke begraafplaats in Bedburg, Duitsland, voordat hij wordt herbegraven op de Canadese Oorlogsbegraafplaats in Groesbeek, nabij Nijmegen, Nederland, graf **X. H. 16**.

Het graf zoals het was in de eerste dagen, in 1954 werden de kruizen vervangen door grafstenen. De familie kon een persoonlijke tekst opgeven.

Foto www.lestweforget1945.org

Op zijn grafsteen staan de woorden,
gekozen door zijn familie:

CHRIST ALSO HATH LOVED US
AND HATH GIVEN HIMSELF
FOR US.

*(Christus heeft ons ook liefgehad en heeft
zich voor ons gegeven.)*

George's onderscheidingen:

- 1939-1945 Star
- France-Germany Star
- War Medal
- Canadian Volunteer Service Medal

Na de dood van George verhuist Bernice met het gezin naar Waterford. Dochters Marilyn en Carole helpen bij de zorg voor hun broer, George Jr., die in 1950 aan leukemie sterft. Bernice sterft in 2000. Terugkijkend zegt Carole (nu Logan) dat het leven in die tijd moeilijk was, maar ze herinnert zich dat ze werd getroost door burens die de familie hulp boden. Ze kiest ervoor om het positieve te zien in het offer dat haar vader bracht, en zegt: "We hebben een goed leven gehad."

Levensverhaal door Colleen Cross, Norfolk Remembers.

Beschikbaar gesteld voor Faces To Graves, met dank aan Colleen Cross.

* Heeft u een foto van deze soldaat of aanvullende informatie neem dan a.u.b. contact op met info@facestograves.nl

George's herinnering wordt ook nog steeds in ere gehouden door een speciale band met Lee Harrison van de Queen's Own Rifles. In juli 2019 bezocht Harrison, een gepensioneerd Corporal bij de Queen's Own Rifles en vertegenwoordiger van het Royal Canadian Legion on the Pilgrimage of Remembrance, tijdens de Internationale Vierdaagse van Nijmegen, Nederland, het graf van George. Hij droeg een Queen's Own Rifles Coin of Remembrance ter ere van George Armstrong Bell tijdens die reis, waarbij legioensleden belangrijke plekken bezochten waar Canadese soldaten dienden en, in sommige gevallen, stierven.

Lee Harrison

Op de voorkant van de medaille staat het embleem en het motto van de Queen's Own Rifles: 'In Pace Paratus' ('In Vrede Gereed'). Op de achterkant van de munt staan George's naam, servicenummer en data.

Harrison beschrijft zijn connectie met George Bell: *'Enige tijd geleden begon een lid van ons regiment, voormalig Regiment's Sergeant-Major Shaun Kelly, The Queen's Own Rifles of Canada, een prachtig initiatief en traditie. Elk dienend lid ontving een munt met de naam van een soldaat die op een bepaald moment in de geschiedenis van het regiment in actie was gesneuveld. Ik ontving George Bell als mijn kameraad. Zodra we de munt hadden ontvangen, moesten we lokaliseren waar de soldaat is begraven en in welk conflict ze in actie zijn gesneuveld. In de infanterie werk je altijd samen met een andere persoon - meestal je Fire Team Partner genoemd. We beschouwen deze soldaten precies zo. De munt is bij me geweest tijdens al mijn sprongen als parachutist, al mijn plaatsingen over de hele wereld en natuurlijk elke Remembrance Day-parade. Het was een doel geweest om Rifleman Bell ooit in Groesbeek te bezoeken, wat afgelopen juli in vervulling ging toen ik deel uitmaakte van het Canadese contingent voor de Nijmeegse Vierdaagse.'*

